

ת"פ 44659/09/14 - מדינת ישראל נגד מוהנד נאטור

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 44659-09-14 מדינת ישראל נ' נאטור

בפני כב' השופטת רות בוש

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מוהנד נאטור

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום א.

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), עבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין ועבירה של החזקת סכין שלא כדין, עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין.

2. בעובדות כתב האישום נטען, כדלקמן:

בין הנאשם לבין איברהים שעבאן (להלן: "המתלונן") קיימת היכרות מוקדמת מתוקף עבודתם המשותפת במפעל תערובת בקריות (להלן: "המפעל"), אליו היו מגיעים יחד משפרעם ברכבו של המתלונן. במהלך חודשים אוגוסט, ספטמבר 2014, נתגלעו חילוקי דעות בין הנאשם לבין המתלונן בענייני עבודה. על רקע חילוקי הדעות הנ"ל, הצטייד הנאשם כשבוע עובר ליום 7.9.14, בסכין פרפר, אורך הלהב כ-9 ס"מ, אותה נשא עמו, מחוץ לתחום ביתו וחצריו, יום יום למפעל. ביום 7.9.14, במהלך העבודה במפעל, התגלעו פעם נוספת חילוקי דעות בין הנאשם לבין המתלונן, זאת בענייני עבודה. בסיום יום העבודה במפעל, סמוך לשעה 14:00, יצאו הנאשם והמתלונן מהמפעל ונגשו למקום בו חנה רכבו של המתלונן, זאת בכדי לנסוע חזרה לביתם בשפרעם. בסמוך לרכב התפתח עימות מילולי בין המתלונן לבין הנאשם, במהלכו דחף המתלונן את הנאשם בכתפו. בלאל שאער (להלן: "בלאל"), שאף הוא יצא מהמפעל, ראה את העימות בין המתלונן לבין הנאשם וביקש מהם להפסיקו. לאחר שהעימות הסתיים, הנאשם, המתלונן ובלאל נכנסו לרכב כשהמתלונן נהג בו, הנאשם ישב מאחורי המתלונן ובלאל לצדו של המתלונן והשלושה נסעו לכיוון שפרעם. המתלונן הוריד את בלאל בסמוך לביתו

בשכונת אלכרך בשפרעם והמשיך לנסוע לביתו של הנאשם, הנמצא בשכונת אבו שאהב בשפרעם. תוך כדי הנסיעה, באזור צומת נארן בשפרעם, הוציא הנאשם מכיסו את הסכין ודקר באמצעותה את המתלון בבטנו מצד ימין וזאת בכוונה להטיל בו מום או נכות או לגרום לו חבלה חמורה. לאחר מכן יצא הנאשם מהרכב ודקר את המתלון באמצעות הסכין בידו השמאלית וברח מהמקום.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלון פצע דקירה ברקמות הרכות של דופן הבטן הימנית העליונה, פגיעה בשני מקומות במעי הדק, שני פתחים בתריסריו, פגיעה קלה בכבד וחתך ביד שמאל. המתלון שהה באשפוז ונותר בבית החולים רמב"ם ביום 7.9.14 ושוחרר לביתו ביום 14.9.14.

ב. תשובת הנאשם לכתב האישום - יריעת המחלוקת

3. הנאשם הודה בישיבה מיום 26.10.14 בעובדות המפורטות בכתב האישום, למעט בטענה כי לנאשם הייתה כוונה להטיל מום, נכות או חבלה במתלון. יריעת המחלוקת נסובה סביב טענת הנאשם, לפיה לא הייתה לו הכוונה הנדרשת להרשעה בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. לטענת הסנגור, הרקע למעשיו של הנאשם נבע מהתנכלותיו של המתלון כלפי הנאשם במהלך עבודתם המשותפת במפעל, זאת מתוך מטרת המתלון להביא לפיטוריו של הנאשם. הסנגור הוסיף וטען כי, שבוע עובר לאירועים המתוארים בכתב האישום, נשא הנאשם בכליו את הסכין, אך נמנע מלפגוע במתלון מתוך תקווה, כי המתלון יחדל ממעשיו כלפיו. עוד נטען בתשובה לכתב האישום, כי ביום האירוע המתלון שב והתנכל לנאשם ואף תקף את הנאשם, באמצעות אגרוף בעיניו, מעבר לדחיפה הנזכרת בכתב האישום. לטענת ההגנה, בלאל הנזכר בכתב האישום היה עד לאירוע הנ"ל ואף ביקש מהמתלון שלא לתקוף את הנאשם. עוד נטען ע"י ההגנה, במסגרת התשובה לכתב האישום כי, עת שהגיעו הנאשם והמתלון סמוך לביתו של הנאשם, חש הנאשם כאבים בעינו כתוצאה ממכת האגרוף שקיבל מהמתלון, שאז בעידנא דריתחא, הוציא את הסכין ודקר את המתלון כאמור בכתב האישום ומיד לאחר מכן יצא מהרכב ושרט את ידו של המתלון, אשר חפץ לפתוח את דלת המכונית.

ג. פרשת התביעה

עדות איברהים שעבאן (להלן: "המתלון")

4. במסגרת עדותו בפניי, סיפר המתלון כי הוא בן 22, מתגורר בשפרעם וכי עבד במפעל התערוכות "אמיר דגן" בקריית חיים. המתלון הוסיף וסיפר כי הוא מכיר את הנאשם מעבודתו במפעל.

במסגרת חקירתו הראשית של המתלון, הוגשו בהסכמה הודעותיו במשטרה, ת/16, ת/17 ות/18. מעיון בת/16 עולים הדברים הבאים: ביום האירוע אסף המתלון ברכבו את הנאשם ואת בלאל שאער (להלן: "בלאל"). המתלון הוריד את בלאל ליד ביתו והמשיך לכיוון ביתו של הנאשם. הנאשם ישב במושב האחורי של הרכב ועת שהגיעו סמוך לביתו של הנאשם, דקר הנאשם את המתלון במותן ימין, שאז הסתובב אליו המתלון וראה את הנאשם אווז בידו הימנית בסכין. המתלון חש כאבים עזים ונותר במקומו, שאז דקר אותו הנאשם, אשר יצא מהרכב, באמה בידו השמאלית וברח בריצה מהמקום. לשאלת החוקר, מדוע דקר אותו הנאשם, השיב המתלון

בהאי לישנא: "היה לי ויכוח איתו במהלך היום בענייני עבודה, אני בקשתי ממנו לבצע מה שהוא והוא אומנם עשה אך היה ויכוח קטן ונגמר" (ראה ת/16, ש' 16-19). המתלון סיפר בת/16 כי, מעבר לויכוח הנ"ל, לא היה דבר נוסף בין השניים וכי ברכב חזרה הביתה לא היה כל ויכוח ביניהם. בהודעה מיום 15.9.14, ת/17, הטיח החוקר במתלון את טענת הנאשם לפיה הוא נוהג להתגרות בו ולצחוק עליו, אולם המתלון הכחיש זאת והשיב: "לא נכון אנחנו נוסעים יחד ועובדים יחד לפעמים צוחקים אחד עם השני אבל לא קנטור. כמו שכל האנשים במקומות עבודה, אבל לא מעבר לזה. אני לא העלבתי אותו ולא כלום" (ראה ת/17 ש' 24-28) בהמשך ההודעה הנ"ל סיפר המתלון על האירועים שקדמו לאירוע: "באותו היום לקראת סיום המשמרת אני הערתי למוהנד שלא יעמיס בסרט הנע של המשאית לגובה כי זה אסור והנהג עלול לקבל דו"ח הוא כעס והיה ויכוח מילולי. מעבר לזה לא היה כלום" (שם, ש' 37-40) ובהמשך: "היה ויכוח מילולי, מוהנד התיישב במושב האחורי והדלת הייתה פתוחה עדיין ותוך כדי ויכוח יכול להיות שנתתי לו דחיפה בכתף שלו ולא מעבר לזה" (שם, ש' 45-47). עוד עולה מהודעת המתלון ת/17 כי הוא הכחיש את טענת הנאשם לפיה הכה בו מכת אגרופ: "אולי בשעת כעס אני נתתי לו איזה מכה עם כף ידי על הכתף שלו אך לא מעבר לזה. לא היה בינינו מכות" (שם, ש' 56-58). המתלון הוסיף וסיפר בת/17, כי לאורך כל הדרך, במהלך הנסיעה ברכב, לא דיבר אף אחד מנוסעי הרכב וכן כי: "הורדנו את בלאל ואני נסעתי לכוון הבית של מוהנד וכאשר הגענו למרחק של כארבעים או חמישים מטר אני נהגתי לאט כי אנחנו במקום מאוכלס ואז תוך כדי שאני נוהג הרגשתי דקירה במותן ימין שלי באופן פתאומי אני עצרתי ואז מוהנד פתח את הדלת ויצא מהרכב ואז ... ראיתי שמוהנד נותן לי מכה ביד ביד באמת שמאל...וראיתי שהוא חתך את היד שלי עם משהו שלא ראיתי מה זה וברח" (עמ' 2 ש' 11-20).

5. לשאלת ב"כ הנאשם בחקירה הנגדית, סיפר המתלון על היחסים בינו לבין הנאשם וציין כי באופן כללי היחסים היו תקינים, אך ביום האירוע נתגלע ביניהם ויכוח. המתלון הוסיף וסיפר בנקודה זו, כי ביום האירוע היה ויכוח קולני בינו לבין הנאשם בנושא האמבטיה של התערובת, שלאחריו נסעו ביחד ברכב. המתלון אישר, כי ביום האירוע תפקידו במפעל היה לסדר את השקים על הפס הנע וכי אמר לנאשם לעלות ולסדר חמישה שקים על אף שניתן היה לראות רק שני שקים נוכח גובהה של האמבטיה.

6. עוד עולה מדברי המתלון, בחקירתו הנגדית כי, עת שהגיעו הוא והנאשם לרכב, החל ביניהם ויכוח. לשאלת הסנגור, מדוע תקף את הנאשם במהלך הוויכוח השיב המתלון: "לא תקפתי אותו. יכול להיות שהיד שלי נגעה בכתף שלו תוך כדי ויכוח" (ראה עמ' 6 ש' 22-23 לפרוטוקול מיום 1/1/15). הסנגור הטיח במתלון את טענת הנאשם לפיה נתן לו מכת אגרופ, אך המתלון שב והכחיש את הטענה הנ"ל.

7. הסנגור הפנה את המתלון להודעתו במשטרה של בלאל מיום 11.9.14, ממנה עולה כי האחרון ראה את המתלון והנאשם אוחזים זה בחולצה של זה. המתלון טען בנקודה זו, כי אומנם היו צעקות במהלך הוויכוח בינו לבין הנאשם אך הכחיש כי תפסו זה בחולצתו של זה. המתלון אישר את דברי הסנגור, כפי שהובאו מהודעתו של בלאל, לפיהם אמר בלאל למתלון ולנאשם "שזה לא יפה ולא צריך להגיע למכות" (ראה עמ' 7 ש' 22 לפרוטוקול מיום 1.1.15).

8. בחקירה החוזרת, לשאלת ב"כ המאשימה, סיפר המתלונן כי מאז האירוע לא חזר לעבודתו במפעל וכי כיום מצבו הבריאותי טוב מאוד.

עדות של בלאל

9. במסגרת חקירתו הראשית של בלאל הוגשה בהסכמה הודעתו במשטרה ת/19. מההודעה הנ"ל עולה כי בלאל, תושב שפרעם, עבד במפעל יחד עם המתלונן והנאשם וכן כי נהג לנסוע יחד עימם לעבודה ובחזרה ממנה. בלאל סיפר בהודעה על היחסים בין המתלונן לבין הנאשם ומדבריו עולה, כי היחסים בין השניים היו "בסדר", כהגדרתו, אך מידי פעם היו ביניהם "וויכוחים רגילים". עוד סיפר בלאל בהודעתו, כי המתלונן והנאשם נהגו לנגן בחליל יחדיו ולאכול יחד (ראה ת/19, ש'1-7). בלאל הבהיר בהודעתו, כי המתלונן לא התנכל לנאשם, במסגרת תקופת עבודתם יחדיו וכי המתלונן נהג להתבדח עם הנאשם, כפי שעשה גם אם אחרים. לשאלת החוקר, מה קרה ביום האירוע סיפר בלאל: **"אחרי שיצאתי ראיתי שאברהים (המתלונן-ר.ב.) ומוהנד (הנאשם-ר.ב.) נמצאים ליד הרכב של אברהים מסוג אופל לבנה וראיתי שמוהנד ואיברהים אוחזים אחד בשני וצועקים אחד על השני אך לא רבים מכות אני צעקתי על שניהם ואז ראיתי שאברהים נתן למוהנד וראיתי שזה בכתף של מוהנד ואני הרחקתי אותם אחד מהשני ונזפתי בהם ואז אברהים אמר לי שמוהנד אמר לו שהוא יזיין אותו"** (ראה ש' 14-18 להודעה הנ"ל). עוד עולה מההודעה ת/19 כי, במהלך הנסיעה ברכב, לא דיברו המתלונן והנאשם ביניהם עד שירד בלאל מהרכב. בלאל ציין בהודעה כי לא ראה את המתלונן מכה במכת אגרוף את הנאשם, עת שזה עלה לרכב. מהמזכר ת/20 עולה תשובתו של בלאל לשאלת החוקר בעניין אופי המכה שנתן המתלונן לנאשם, לפיה הבחין בלאל שהמתלונן פגע בידו בכתפו של הנאשם, אך לא שם לב אם זו הייתה מכת אגרוף, אולם נוכח אי תגובת הנאשם למכה, הבין בלאל שמדובר בדחיפה קלה.

10. בחקירה הנגדית סיפר בלאל כי עבד על מכונת תפירה, מרחק של כ- 15 מטר ממקום עבודתם של המתלונן והנאשם, אך הבחין כי לפעמים היו השניים צועקים ומתווכחים בענייני עבודה. בלאל הוסיף וסיפר בחקירתו הנגדית כי שבועיים עובר לאירוע השניים הנ"ל התווכחו ביניהם בצחוק, שאז צעק עליהם בלאל והם חדלו מכך. ביום האירוע ראה בלאל את המתלונן והנאשם ליד הרכב האחד מול השני וצעק לעברם מרחוק, שאז הם התרחקו זה מזה. בלאל הוסיף וציין, בחקירתו הנגדית, כי ראה את המתלונן נותן מכה קלה בכתפו של הנאשם, בתגובה לדברי הנאשם לפיהם "יזיין את המתלונן". בלאל סיפר עוד, כי המתלונן והנאשם עמדו "ראש בראש" במשך כמה שניות וכי הוא ניסה להפריד בניהם. עוד ציין בלאל, כי: **"אמרתי להם שזה לא יפה מה שהם עושים שהם מאותו הכפר. כל הזמן הם אכלו ושתו יחד. מוהנד אמר שאצלו אין שום דבר וגם אותו הדבר איברהים. עלינו לאוטו מבחינת שניהם הכל נגמר"** (ראה עמ' 9 ש' 30-32 לפרוטוקול מיום 1.1.15).

11. בלאל הוסיף וציין, בחקירתו הנגדית, כי במהלך הנסיעה לשפרעם ברכב, הכול היה בסדר וכי הנאשם והמתלונן לא דיברו ביניהם. בלאל סיפר עוד, כי המתלונן אמר לו, כי הוויכוח בינו לבין הנאשם נסב סביב הוראתו לנאשם לסדר את השקים במפעל שהיו גבוהים. בלאל הדגיש בחקירתו הנגדית כי הוא זוכר כל

מה שקרה באותה עת. לטענת הסנגור, כי המתלון נתן מכת אגרוף בעינו של הנאשם, השיב בלאל כי לא ראה את המתלון נותן לנאשם אגרוף בעין.

ד. פרשת ההגנה

עדות הנאשם

12. מעדות הנאשם בפניי בחקירה הראשית עולה, כי המתלון והנאשם הכירו בעבודתם במפעל. הנאשם סיפר, כי בשבוע הראשון להיכרותם היחסים בינו לבין המתלון היו טובים והם אף נהגו לנגן יחדיו בחליל. עוד עולה מדברי הנאשם כי בהמשך החל הנאשם להתגרות בו וכן כי המתלון לא היה צוחק עמו כלל אלא מקלל אותו. עוד סיפר הנאשם, כי המתלון הרים ראשו ביהירות, עת שהתרחק ממנו לאחר שהעיר לו בעניין השקים במפעל וכן כי לאחר מכן אף התחכך המתלון בכתפו של הנאשם. הנאשם סיפר עוד כי, ביום האירוע, במהלך כניסתו לרכב נתן לו המתלון מכת אגרוף בעין, זאת מבלי שאמר הנאשם דבר. הנאשם הוסיף וסיפר כי, בלאל בא והפריד בינו לבין המתלון, שאז נכנס המתלון לרכב, וכי בדרך בלאל נזף בנאשם ובמתלון על התנהגותם. הנאשם ציין עוד כי, עת שהגיעו סמוך לביתו של בלאל, החל לחוש כאבים של מעין דקירות בעינו. הנאשם אישר כי הייתה ברשותו סכין, אך טען כי לא התכוון לפגוע במתלון וכי כל כוונתו הייתה לאיים עליו: **"אני רק פשוט ניסיתי לאיים עליו לא התכוונתי לפגוע בו. כאילו רק בשביל להזהירו שיניח לי. מרוב כאב בעין מהאגרוף אני כעסתי בלי להרגיש את עצמי אני דקרתי אותו עם הסכין. אני בכלל לא התכוונתי שהסכין תחדור עמוק ותגרום לו נזק"** (עמ' 12 ש' 2-4 לפרוטוקול מיום 1/1/15). הנאשם הוסיף וסיפר כי, לאחר שדקר את המתלון וירד מהרכב, נתן למתלון "מכה ביד עם הסכין", שכן לדבריו חש מאוים מפני המתלון.

13. עוד עולה מדברי הנאשם, בחקירתו הראשית, כי שבעה ימים עובר לאירוע נשוא כתב האישום נשא בכליו את הסכין כי הנאשם התגרה בו קודם לכן. לשאלת ב"כ הנאשם, מדוע "הסתובב" עם הסכין 7 ימים עובר לאירוע נשוא כתב האישום, השיב הנאשם: **"קודם כל עבדתי חודש וחצי לא לקחתי סכין, אבל רק שבוע לפני שהכיתי את איברהים המתלון. כל הזמן קילל אותי והתגרה בי לא לקחתי איתי סכין. נכון שהתגרה בי ובלאל הפריד בינינו זה כבר פעם שנייה, לא הייתה לי כוונה לשום דבר. לא הייתה לי כוונה לפגוע בו או כל דבר אחר, רציתי ללכת לספר לאבי או לאביו על מה שהוא מעולל לי"** (פרוטוקול מיום 1/1/15, עמ' 12, ש' 11-14). לשאלת הסנגור, כיצד ניתן ליישב את הסתירה בין דבריו של הנאשם לפיהם המתלון נתן לו מכת אגרוף לבין דברי המתלון ובלאל אשר טוענים כי לא הייתה מכת אגרוף, הסביר הנאשם כי בלאל היה רחוק וייתכן כי לא שם לב.

14. לשאלת הסנגור, מה הוא חושב על האירוע נשוא כתב האישום, השיב הנאשם: **"אני הייתי מקווה שהיד שלי תיגדע ולא ארים עליו יד. אם הייתי יכול לחזור לאחור, הייתי צריך ללכת לאבי ולהסביר לו"** (פרוטוקול מיום 1/1/15, עמ' 12 ש' 21-22). הנאשם הוסיף וציין כי המתלון גם נתן לו מכה ברגל. עוד עולה מדברי הנאשם, כי במהלך האירוע ישב במושב האחורי והמתלון ישב מקדימה. לשאלה כיצד דקר את המתלון השיב הנאשם: **"מרוב הכאב בעין בלי להרגיש, ללא כוונה,**

התכוונתי לפצוע אותו קצת (עמ' 13 לפרוטוקול מיום 1/1/15, עמ' 13 ש' 1). בנקודה זו הדגים הנאשם תנועת דקירה מאחור כלפי המותן של הסנגור, אשר ישב בספסל באולם הדיונים לפני הנאשם.

15. הודעותיו במשטרה של הנאשם הוגשו בהסכמת הצדדים וסומנו ת/1-4. מעיון בת/1, באשר לנסיבות בהן בוצעה העבירה עולים דבריו הבאים של הנאשם: **"אבראיהם היה מתגרה בי הוא רצה שאני יעזוב את העבודה. היום היה ויכוח מילולי בינינו בהתחלה היה בצחוק והגיע למכות הוא נתן לי אגרוף ובעיטה זה היה בעבודה היה עוד עובד, בלאל אלשעאר הפריד בינינו. בסיום יום העבודה נסעתי עם אברהים ברכב שלו הוא הוריד את בילאל בשכונת אלקרק והמשכנו לשכונה שלי לכוון הבית שלי וכאשר הגיע ליד הבית הוא עצר ואז הוצאתי סכין מכיס המכנס שלי ולפני שירדתי ליד הבית לאבראיהם מכה עם הסכין פגעתי במותן ימין שלי (כך במקור-ר.ב.) וירדתי מהרכב ונתתי לו עוד מכה ליד שמאל שלו והוא עזב את המקום ואני הגעתי לבית וסיפרתי לאבא שלי מה קרה ואבא נסע אליו לבית".** לשאלת החוקר, בהמשך, מדוע דקר את המתלונן השיב הנאשם: **"כי הוא שחצן"** (ת/1 ש' 3-10). עוד הוסיף וטען הנאשם בהמשך, בת/1, כי הנאשם הציק לו בעבודה-ביקש ממנו לעשות דברים מיותרים ולעג לו כדי להכניס במקומו למקום העבודה קרוב משפחה שלו וכי, מאז ההצקות הנ"ל, החל להסתובב עם סכין. הנאשם הוסיף בת/1 כי המתלונן האט בנסיעה, שאז דקר אותו במותן וכשהמתלונן עצר את הרכב, ירד הנאשם מן הרכב וגרם למתלונן לחתך ביד שמאל, באמצעות הסכין.

16. בחקירה הנגדית אישר הנאשם כי האמור בהודעותיו במשטרה-אמת. עוד אישר הנאשם כי כחודש וחצי עובר לאירוע מושא כתב האישום נסע, הלך ושוב, עם המתלונן לעבודה וחזרה לשפרעם. הנאשם אישר, כי זמן הנסיעה ממקום העבודה לביתו של בלאל הוא בערך כחצי שעה וכי הדקירה ארעה סמוך לביתו של הנאשם, לאחר שבלאל ירד מהרכב.

17. ב"כ המאשימה הפנתה את הנאשם לאמור בהודעתו במשטרה (ת/2, עמ' 2 ש' 20) ממנה עולה, כי הנאשם ראה שכל הסכין חדרה לבטנו של המתלונן. הנאשם אישר זאת, אם כי טען כי לא הייתה לו כוונה לעשות כן. עוד עולה מחקירתו הנגדית של הנאשם, כי 7 ימים עובר לאירוע מושא כתב האישום, החזיק את הסכין על גופו. לשאלת ב"כ המאשימה, לאיזה צורך החזיק את הסכין, השיב הנאשם: **"לנסות להפחיד אותו. לא צריך לשכוח שהוא מבוגר ממני גם מבחינה מבנה גופו"** (עמ' 13 ש' 27 לפרוטוקול מיום 1/1/15).

18. לשאלת ב"כ המאשימה, מדוע לא השתמש הנאשם בסכין מיד לאחר מכת האגרוף בעינו, השיב הנאשם, כי באותה עת הכאב בעינו לא היה כל כך חזק וכי בדרך החלו לחוש בכאבים. לשאלת בית המשפט, האם בזמן שקיבל את האגרוף הכאב היה חזק יותר, השיב הנאשם: **"לא. בדרך התחילו הכאבים והדקירות"** (עמ' 14 ש' 5 לפרוטוקול מיום 1/1/15).

19. ב"כ המאשימה הטיחה בנאשם את הטענה לפיה נשא על גופו את הסכין במשך שבעה ימים כיוון

שחיכה לרגע המתאים לתקוף את המתלונן. הנאשם הכחיש את דבריה הנ"ל והדגיש, כי במשך שבעה ימים המתלונן התגרה בו אך הוא נמנע מלהשתמש בסכין. בנקודה זו הטעים הנאשם וטען, כי **"אילו הייתי אדם בעייתי הייתי בהתחלה מוציא את הסכין אבל אני לא כזה"** (עמ' 14 ש' 10-11 לפרוטוקול מיום 1/1/15). בת/2, לשאלת החוקר, מדוע נשא על גופו סכין, השיב הנאשם: **"כי הוא היה מתגרה בי ובפעמים שרבנו מקודם אני כמעט הוצאתי את הסכין אך נמנעתי כי היססתי. אך אחרי שהוא הרביץ לי אמרתי למה שלי יכאב ולא לו"** (ת/2, ש' 27-28). עוד עולה מעיון בת/4 כי הנאשם נשא על גופו את הסכין במשך שבוע עובר לאירוע מושא כתב האישום, נוכח התנהלות המתלונן כלפיו: **"אני התחלתי לקחת את הסכין כי הוא הציק לי והיו מקרים שהתווכחנו ואני לא הוצאתי את הסכין וגם כשהלכנו מכות לא הוצאתי את הסכין אך בשעת כעס אני הוצאתי את הסכין והשתמשתי בו"** (ת/4, בש' 18-19). לשאלת ב"כ המאשימה, מדוע לא דקר את המתלונן מיד לאחר שקיבל את מכת האגרוף מהמתלונן, השיב הנאשם כי לא היתה לו אפשרות לדקור את המתלונן כי בלאל כבר הכניס אותם לרכב. ב"כ המאשימה הטיחה בנאשם את הטענה כי הנאשם חיכה להזדמנות, לאחר שבלאל ירד מהרכב, על מנת שיוכל לדקור את המתלונן והנאשם השיב: **"נסענו לאורך השכונה, בלאל ניסה להרגיע אותנו ואמר לא קרה כלום. נכון לא היה שום דבר. גם שאל את איבריהם. לא ניסתי בכלל להכות אותו, לא חיפשתי שום הזדמנות, אחרי שבלאל ירד נסענו ברכב לאורך השכונה, אבל הכאבים, הרגשתי באופן לא רצוני, כשירדתי חששתי שהוא יכה אותי ואז נתתי לו שריטה ביד"** (ראה עמ' 14, ש' 20-23 לפרוטוקול מיום 1/1/15).

20. הנאשם ניסה ליישב את הסתירה בין דבריו לפיהם קיבל מכת אגרוף מהמתלונן ובין דבריהם של המתלונן ובלאל לפיהם המתלונן רק נתן לו מכה קלה בכתף וטען, בחקירתו הנגדית, כי ייתכן שהטעם לכך נעוץ בכך שהמתלונן פחד להיענש ובלאל רצה להישאר נטרלי. הנאשם עמד בחקירתו הנגדית על טענתו כי בדרך דיבר בלאל עמו ועם המתלונן, אך טען כי לא יכל להשיב לבלאל כיוון שמאד דאג וחשש למצב עינו. לשאלה ב"כ המאשימה, האם יש תיעוד לחבלה בעין, השיב הנאשם כי לא פנה לקבלת טיפול רפואי כיוון שנעצר ע"י המשטרה.

21. לשאלת ב"כ המאשימה, מדוע לאחר שדקר את המתלונן בבטנו, פגע בו גם ביד, השיב הנאשם: **"כשאני פגעתי בו ורציתי לרדת מהאוטו חששתי שהוא יפגע בי ואני בתור מכה מקדימה שרטתי אותו ביד עם הסכין"** (עמ' 15 ש' 26-27 לפרוטוקול מיום 1/1/15). הנאשם אישר את דבריו במשטרה (ת/3 עמ' 2 ש' 18-21) לפיהם, המתלונן ביקש ממנו להפסיק שאז הנאשם דקר אותו ביד כי היה עצבני על המתלונן ובהמשך חתך את המתלונן ביד, עת שזה אמר לו "חלאס" והרים את היד לבל יפגע בו הנאשם, אך הנאשם הוסיף וטען, בחקירתו הנגדית, כי פחד שמא המתלונן יפגע בו עת ירד מהרכב.

22. הנאשם אישר, בחקירתו הנגדית, כי ידוע לו שבאזור הבטן ישנם איברים חיוניים אשר פגיעה בהם עלולה לגרום למום, לחבלה חמורה ואף למוות, אך טען כי כאשר דקר לא התכוון להחדיר את הסכין עד הסוף. לשאלה, מדוע דקר את המתלונן דווקא באזור הבטן, השיב הנאשם: **"אני יושב מאחור איך אני אתכוון לפגוע בו בירך, ניסיתי להנמיך את הפגיעה ולא לפגוע בצורה עמוקה. אני יודע שישנם איברים חיוניים בבטן ניסיתי כמה שיותר להנמיך את הסכין"** (עמ' 16 ש' 14-16 לפרוטוקול מיום 1/1/15). הנאשם השיב לטענת ב"כ המאשימה, כי פעל בכוונה לגרום למתלונן לחבלות המפורטות

בכתב האישום, כי אילו התכוון לא היה אומר שהוא מתחרט ומצטער על מעשיו וכי הלוואי וידו תיגדע.

ה. דין והכרעה

24. המחלוקת בנידון דידן מתמקדת בשאלת העבירה בה יש להרשיע את הנאשם. ודוק, הנאשם הודה, כאמור לעיל, בעובדות המפורטות בכתב האישום, למעט בטענה כי היתה לו כוונה להטיל מום, נכות או חבלה חמורה במתלון. לטענת הנאשם, הרקע למעשיו נבע מהתנכלויות המתלון כלפיו במהלך עבודתם המשותפת במפעל, זאת במטרה להביא לפיטורי הנאשם. עוד טוען הנאשם, כי ביום האירוע עצמו שב המתלון והתנכל לו ואף תקף אותו במכת אגרוף בעינו, זאת מעבר לדחיפה הנזכרת בכתב האישום (ראה תשובת הנאשם לכתב האישום בפרק ב' לעיל).

25. יצוין כבר עתה כי עדויותיהם של המתלון ושל בילאל הותירו בי רושם אמין ואילו מעדותו של הנאשם, באשר למסכת העובדתית עובר לאירוע ובמהלכו, התרשמתי כעדות בלתי מהימנה. יוער כי, אין בידי לקבל את טענת הסנגור בסיכומיו לפיה ניתן ללמוד מכך שהנאשם מסר פרטים המפלילים אותו בדבר אמינות גרסתו וכי הוא מתאר את ההתרחשויות כפי שאירעה, זאת נוכח התרשמותי, שתובא בהמשך הכרעת הדין, לפיה הנאשם שיקר בנקודות מהותיות במטרה לנסות ולשכנע כי פעל על רקע התנהלות המתלון כלפיו ובמצב של כאבים עזים בעינו.

26. בילאל שהיה עד ראיה להשתלשלות האירוע עד לשלב בו יצא מהרכב הינו, לדידי, עד ניטרלי, אשר מסר גרסה שתיארה את השתלשלות העניינים, כהווייתה. מהודעתו של בילאל במשטרה (ת/19) עולה כי מערכת היחסים בין המתלון לבין הנאשם היתה "בסדר", כדבריו, וכי השניים אף נהגו לנגן בחליל יחדיו ולאכול יחד. בילאל אף הבהיר בת/19, כי המתלון לא התנכל לנאשם במסגרת תקופת עבודתם, כי אם התבדח עימו.

בילאל היה עד ראייה לויכוח בין הנאשם לבין המתלון ביום האירוע. מהודעתו ת/19, כמו גם מעדותו בבית המשפט עולה כי בילאל ניסה להפריד בין השניים וכן כי ראה את המתלון מכה את הנאשם קלות בכתפו, זאת בתגובה לדברי הנאשם כי "יזין אתהמתלון".

27. עדותו של בילאל בפניי היתה עקבית, קוהרנטית ומהימנה עליי, מה גם שעלתה בקנה אחד עם גרסת המתלון ומנגד, סתרה את גרסתו של הנאשם במספר נקודות. האחת, הגרסה לפיה הותקף הנאשם במכת אגרוף על ידי המתלון, במהלך הויכוח במפעל. אין זכר לגרסתו הנ"ל של הנאשם בהודעתו של בילאל (ת/19) ובעדותו בפניי בבית המשפט, לפיהן המתלון פגע בכתפו של הנאשם, זאת בניגוד לגרסתו הנ"ל של הנאשם, לפיה הותקף על ידי המתלון במכת אגרוף בעינו. המתלון עצמו אישר בעדותו בבית המשפט, כמו גם בחקירתו במשטרה (ראה ההודעה ת/17) כי תוך כדי ויכוח יכול להיות שידו נגעה בכתפו של הנאשם, אולם לא מעבר לכך. בניגוד לגרסתם הנ"ל של המתלון ושל בילאל עומדת גרסתו של הנאשם, לפיה הותקף, כאמור, במכת אגרוף על ידי המתלון, דבר שגרם לו לכאבים עזים בעינו והניעו לדקירת המתלון באמצעות הסכין. אינני מאמינה כלל לגרסתו הנ"ל של הנאשם

אשר, לדידי, באה לעולם אך ורק על מנת ליתן הסבר ורקע למעשה הדקירה של הנאשם. ודוק, מהודעותיו של המתלון במשטרה (ת/16 ו- ת/17), כמו גם מהודעתו של בילאל (ת/19) ומעדותו בפניי בבית המשפט) עולה, כי במהלך הנסיעה לשפרעם ברכבו של המתלון לא דיברו הנאשם והמתלון ביניהם, דבר המלמד לכאורה כי הוויכוח בין השניים הסתיים זה מכבר וכי לא הייתה כל סיבה מידית להתנהלותו של הנאשם, אשר דקר בסכין את המתלון והמשיך וגרם לו לחתך בידו. לפיכך, בחר הנאשם להמציא את הגרסה, לפיה הותקף במכת אגרופ, במהלך הוויכוח במפעל, מכה שגרמה לו לכאבים שהתעצמו במהלך הנסיעה והניעו אותו לדקור את הנאשם, באמצעות הסכין בו החזיק במשך 7 ימים עד למועד האירוע. גרסתו הנ"ל של הנאשם נועדה במטרה לשכנע את בית המשפט כי לא פעל מתוך כוונה להטיל במתלון מום, נכות או חבלה חמורה. דא עקא, שגרסה זו אינה מהימנה בעיניי, מה גם שמעבר לסתירתה על ידי המתלון ועל ידי בילאל, אין לה כל תימוכין בתיעוד רפואי לגבי החבלה שנגרמה לנאשם בעינו. עוד יצוין בנקודה זו, כי אף גרסת הנאשם, לפיה במהלך הנסיעה שוחח בילאל עימו ועם המתלון, נסתרת בגרסאותיהם האמינות והעקביות של בילאל ושל המתלון, לפיהן לא דיברו הנוסעים ברכב במהלך הנסיעה. אין ממש בטענת הסנגור בסיכומיו לפיה, שיקר המתלון תחילה בעדותו בפניי עת ששלל כי במהלך הנסיעה שוחח עם בילאל, ולאחר מכן אישר כי בילאל אמר למתלון ולנאשם דברים תוך נסיעה ואלו השיבו לו: "לא קרה דבר". ודוק, מעדותו של בילאל, העד הניטרלי, עולה כי עת שנכנסו כל השלושה לרכב, אמר בילאל לנאשם ולמתלון כי אסור שיתנהגו שוב באופן דומה וכן כי "איברהים אמר שבשבילו אין לו בעיה וגם הנאשם אמר שאין לו בעיה" (ראה ש' 6-7 בעמ' 10 לפרוט' הדיון מיום 1.1.15). דבריו הנ"ל של בילאל תואמים את גרסת המתלון לפיה במהלך הנסיעה לא שוחחו הנוסעים ברכב ביניהם ומלמדים כי השיחה הנ"ל אירעה עת שנכנסו השלושה לרכב ולא בהמשך, במהלך הנסיעה.

עוד אוסיף כי, לא אמינה בעיניי טענתו של הנאשם, לפיה המתלון התנכל לו, במהלך עבודתם המשותפת במפעל, במטרה להביא לפיטוריו. לדידי, גם הטענה הנ"ל נולדה אך ורק כדי לצייר בפני ביהמ"ש תמונה עובדתית שונה, לפיה לנאשם לא הייתה כל כוונה לחבול במתלון או להטיל בו מום או נכות. הטענה הנ"ל נסתרה לא רק בעדותו של המתלון, המבהירה כי הוויכוח ביום האירוע, בינו לבין הנאשם נבע מהוראה שנתן המתלון לנאשם, בענין סידורם של שקי תערובת במפעל, וכי באופן כללי מערכת היחסים בין השניים הייתה תקינה. הטענה הנ"ל נסתרה גם בעדותו של בילאל בפניי ובהודעתו ת/19, כמפורט לעיל. כאמור, בילאל הוא עד ניטרלי, אשר בעת הרלוונטית עבד במפעל הן עם המתלון והן עם הנאשם ולא היה לו כל מניע לשקר באשר לנסיבות הענין. בנקודה זו יצוין כי אין ממש בטענת הסנגור בסיכומיו, לפיה ניסה המתלון מעל דוכן העדים להסתיר את הסכסוך שהתגלע בינו לבין הנאשם במהלך עבודתם, שהרי המתלון בשלב מקדמי, עת שנפגש עם השוטר לאחר פציעתו, סיפר לשוטר כי הרקע לדקירה נעוץ בסכסוך בעבודה. ברם, אין בכך על מנת לאשש את גרסת הנאשם לפיה המתלון התנכל לו, במסגרת עבודתם יחדיו. ניתן לראות בוויכוח בין הנאשם לבין המתלון, נוכח ההוראה שנתן המתלון לנאשם במהלך עבודתם כ"סכסוך בעבודה", זאת באופן העולה בקנה אחד עם גרסאותיהם המהימנות של המתלון ושל בילאל בנקודה זו.

28. מהתמונה העובדתית, אשר הצטיירה בפניי, כאמור לעיל, עולה כי הנאשם החזיק ברשותו בסכין במהלך 7 ימים עובר לאירוע, דבר המשמיט את הקרקע מתחת לטענת הנאשם, לפיה לא התכוון מראש לעשות שימוש בסכין ומלמד כי עסקין באירוע מכוון ומתוכנן, כפי שטענה באת כוח המאשימה בנקודה זו בסיכומיה ובצדק. חיזוק לאמור לעיל ניתן למצוא גם בכך שהנאשם המתין לירידתו של בילאל מהרכב, לשלב בו התקרב הרכב בסמוך למקום מגוריו, ל"שעת כושר", שאז דקר הנאשם את המתלונן במותנו מאחור, בעוד המתלונן נוהג ברכב באיטיות, בשכונת מגוריו של הנאשם. בנקודה זו יצוין כי יש לדחות על הסף את טענת הסנגור המועלית לראשונה בסיכומיו, לפיה לא ניתן לשלול כי היות הרכב בנסיעה ועצירתו היוו חלק מרכזי בעוצמת הפגיעה, שכן עסקין בטענה שאין לה כל בסיס ראייתי, מה גם שמהראיות בפניי (הן גרסת הנאשם והן גרסת המתלונן) עולה כי הנאשם דקר את המתלונן עת שהמתלונן נהג ברכב באיטיות, בשכונת מגוריו של הנאשם.

הנאשם הדגים על סנגורו, במהלך עדותו בפניי, את מעשהו, באופן המלמד כי הנאשם אכן דקר את המתלונן במותנו, מאחור, בעוד זה ישב חסר אונים על כיסא הנהג. זאת ועוד הנאשם אישר, בחקירתו הנגדית, כי הסכין בה אחז בעלת להב של 9 ס"מ חדרה במלואה לגופו של המתלונן, באומרו: **"יכול להיות שהסכין הייתה חדה מאוד ואז נכנסה עד הסוף"** (ש' 9 בעמ' 16 לפרוטוקול מיום 1.1.15). כמו כן, הסכים הנאשם, בחקירתו הנגדית לטענת ב"כ המאשימה כי בבטן יש איברים חיוניים שפגיעה בהם עלולה לגרום למום, לחבלה חמורה ואף למוות, באומרו: **"כן. אני יודע את זה"** (ש' 3, בעמ' 16 לפרוטוקול הדיון הנ"ל). בנקודה זו יצוין, כי אין בידי לקבל את טענת הסנגור בסיכומיו לפיה מגרסת הנאשם בעדותו בפניי, בתשובותיו לשאלות באת כוח המאשימה, עולה כי כעת הוא יודע שבבטן קיימים איברים חיוניים שפגיעה בהם עלולה לגרום למום, חבלה חמורה ואף מוות, אולם לא הוכח כי בעת ביצוע העבירה ידע הנאשם את האמור לעיל. ודוק, מדברי הנאשם בעדותו בפניי עולה כי ידע גם ידע שדקירה, באמצעות להב באורך של 9 ס"מ עלולה לגרום לפגיעה קטלנית. לשאלה, **"אתה יודע שגם כשדוקרים עם להב של 9 ס"מ היא עלולה לגרום לפגיעה קטלנית?"** ענה הנאשם: **"אני כבר שעתים חוזר על מה שאמרתי כשדקרתי אותו לא התכוונתי להכניס את הסכין עד הסוף"** (ש' 4-6 בעמ' 16 לפרוט' הדיון הנ"ל). מדבריו הנ"ל של הנאשם הננו למדים, כי הנאשם ידע שדקירתו את המתלונן, באמצעות הסכין בו אחז, עלולה לגרום למתלונן לפגיעה קטלנית ולכן טען כי לא התכוון להכניס את הסכין עד הסוף. ובהמשך ניסה להסביר, באופן דחוק שאינו מניח את הדעת, כי **"יכול להיות שהסכין הייתה חדה מאוד ואז נכנסה עד הסוף"** (ש' 9 בעמ' 16 לפרוט' הדיון הנ"ל).

29. בענייננו מתקיימת הלכת הצפיות, לפיה:

"היסוד הנפשי של כוונה מתקיים בעושה, אף אם זה לא רצה להשיג תוצאה כלשהי בהתנהגותו, אך נתקיימה אצלו צפייה ברמת הסתברות גבוהה כי התוצאה אמנם תושג עקב ההתנהגות" (ראה רע"פ 9818/01 ביטון נ' סולטן פ"ד נט' (6) 554, 570 - 571 (2005)). סעיף 20(ב) לחוק העונשין קובע: **"לעניין כוונה, ראייה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגרמן"**. עפ"י סעיף זה, טומנת בחובה הלכת הצפיות משוכה גבוהה של אפשרות קרובה לוודאי להתרחשות התוצאה. בית המשפט העליון קבע, כי הלכת הצפיות חלה גם על עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, מכוח סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, כאשר מדובר בעבירה התנהגותית ולא בעבירה תוצאתית (ראה ע"פ 6019/09 קילאני נ' מ"י,

פורסם בנבו, 18.3.10). בנידון דידן, עסקין בעבירה תוצאתית וברי כי הלכת הצפיות חלה במלוא עוזה בעניינו. התמונה הראייתית בתיק זה, כאמור לעיל, מלמדת כי אצל הנאשם נתקיימה בנידון דידן צפייה ברמת הסתברות גבוהה כי התנהגותו תביא לתוצאה שנגרמה, דבר המלמד כי התקיים אצל הנאשם היסוד הנפשי של כוונה, כנטען ע"י המאשימה.

אשוב ואציין בנקודה זו את מודעותו של הנאשם, אשר דקר את המתלון במותן, מאחור, באמצעות סכין חדה בעלת להב של 9 ס"מ, אשר חדרה כל כולה לגופו של המתלון, לכך שהתנהגותו עשויה ברמת הסתברות גבוהה להטיל במתלון מום, נכות או חבלה חמורה.

30. יסוד הכוונה המיוחדת העומד בבסיס העבירה של חבלה בכוונה מחמירה, מתייחס להלך רוחו של הנאשם בעת ביצוע העבירה ולא לרכיב התוצאה. עם זאת, ניתן ללמוד על כוונת הנאשם לגרום לחבלה חמורה מחזקת הכוונה, לפיה בני אדם מודעים לתוצאה הטבעית של פעולותיהם (ראה בעניין זה ע"פ 10423/07 מ"י נ' סיטרין (פורסם בנבו) פסקה 10 וכן ראה ע"פ 1706/10 דוד טגאפו נ' מ"י, פורסם בנבו, 31.1.11). במקרה שבפנינו ההכרעה בסוגייה זו אינה מורכבת כלל ועיקר. הנאשם תקף את המתלון מאחור בעודו נוהג באיטיות ברכב, זאת באמצעות סכין חדה שהוחדרה באחת לתוך גופו של המתלון. במקרה דנן ברי כי הנאשם התכוון להטיל במתלון מום, נכות או חבלה חמורה, זאת נוכח נסיבות ביצוע התקיפה, לרבות מיקום התקיפה (בטנו של המתלון מאחור) כלי הביצוע ותוצאת התקיפה, לגביה אין חולק (למתלון נגרמו, כתוצאה ממעשי הנאשם, פצע דקירה ברקמות הרכות של דופן הבטן הימנית עליונה, פגיעה בשני מקומות במעי הדק, שני פתחים בתריסריו, פגיעה קלה בכבד וחתך ביד שמאל, הוא נותח והיה מאושפז שבוע ימים בבית חולים). לא עלה בידי הנאשם במקרה שבפנינו לסתור את חזקת הכוונה, כפי שטענה באת כוח המאשימה בנקודה זו בסיכומיה. נהפוך הוא, הנאשם אישר, כאמור לעיל, כי היה מודע לכך שאחז בסכין חדה מאוד וכי היה מודע לכך שבבטן יש איברים חיוניים שפגיעה בהם עלולה לגרום למום, חבלה חמורה ואף למוות. אף על פי כן, דקר את הנאשם בסכין חדה מאוד בבטנו ותוצאות המעשה מקימות, כאמור, את החזקה כי התכוון להתממשותן של תוצאות אלו הנובעות באופן טבעי מהמעשה. הנאשם יכל לבחור לדקור את המתלון במקום רגיש פחות, כדוגמת הכתף והיד, אולם בחר בפועל בדקירת המתלון בבטנו, זאת מבלי שקדמה לכך כל פרובוקציה על ידי המתלון ולאחר תכנון מראש של המעשה, אשר, כאמור, בא לידי ביטוי בהחזקת הסכין תקופה ארוכה ובבחירת הרקע המתאים והנוח לפעולה, כאשר המתלון אינו יכול להגן על עצמו וכאשר בילאל כבר לא נמצא ברכב. הנני דוחה, כמצוין לעיל, את טענת הנאשם, לפיה סבל כל הנסיעה מכאבים ומדקירות בעינו כתוצאה מתקיפתו על ידי המתלון בדרך של מתן מכת אגרוף. הנני קובעת, על בסיס עדויות המתלון ובילאל, כי תקיפתו של הנאשם על ידי המתלון אירעה בדרך של מתן דחיפה קלה בכתפו של הנאשם ולא מעבר לכך, מה גם שטענת הנאשם בעדותו בפניי, לפיה בילאל הפריד בינו לבין המתלון לאחר שהאחרון נתן לו מכת אגרוף בעינו(ש' 27-29 בעמ' 11 לפרוטוקול הדיון מיום 1.1.15), נסתרת, כאמור, באופן חד משמעי בעדותו המהימנה של בילאל. ההסבר המאוחר של הנאשם בהמשך עדותו בפניי, לפיו יתכן שבילאל היה רחוק ולכן לא שם לב למכת האגרוף (ש' 19 בעמ' 12 לפרוטוקול הדיון הנ"ל), הינו הסבר דחוק, הסותר את גרסתו הקודמת של הנאשם בעניין זה, דבר המחזק את ההתרשמות בדבר חוסר מהימנותו של הנאשם. בנקודה זו יצוין כי הנאשם סתר עצמו גם בעניין ההתרשמות בשלב המידי לאחר דקירת המתלון. ודוק, בהודעתו במשטרה ת/3 סיפר הנאשם:

"ואז אברהים (המתלון - ר.ב.) עצר את האוטו ואני ירדתי מהאוטו שהסכין ביד שלי והלכתי לכיוון איברהים וחתכתי אותו ביד שלו ביד שמאל שלו שהיתה על הדלת. איברהים הסתכל על עצמו על הפציעות ולא אמר לי כלום רק שבאתי לדקור אותו ביד הוא אמר לי חאלס חאלס ככה ודקרתי אותו ביד שלו כי הייתי עצבני עליו ואני לא אמרתי לו כלום כל הזמן הזה" (עמ' 2 ש' 18-21) וכן: "... יצאתי מהדלת שמאחורי איברהים באתי אליו עם הסכין שלי ואיברהים אמר לי חאלס והרים קצת את היד שלו שאני לא (א)פגע בו ואז חתכתי אותו ביד..." (עמ' 2 ש' 29-31). ברם, בעדותו בבית המשפט מסר הנאשם גרסה שונה בתכלית, לפיה חשש שמא מתכוון המתלון להכות אותו, חש מאוים, ולפיכך חתך את המתלון בידו באמצעות הסכין, לאחר שירד מהרכב. הסתירה הנ"ל בגרסאות הנאשם, כמו גם יתר הסתירות, שצויינו לעיל, ממחישות את חוסר מהימנותו של הנאשם ואת רצונו לתאר את השתלשלות האירוע באופן שונה, במטרה לנסות ולשכנע את בית המשפט כי פעל, בהיעדר כוונה להטיל במתלון מום, נכות או חבלה חמורה. דא עקא, שהתמונה הראייתית בתיק זה מלמדת באופן ברור וחד-משמעי, כמפורט לעיל, כי הנאשם חבל במתלון חבלה חמורה בבטנו שלא כדין בכוונה להטיל בו מום או נכות או לגרום לו לחבלה חמורה. בנקודה זו יצוין כי הפסיקה אליה הפנה הסנגור המלומד בסיכומיו מלמדת בדבר נסיבות אירוע השונות מהנסיבות שבפנינו וכי אין הנדון דומה לראייה. ודוק, בע"פ 9687/11 סיורי נ' מ"י, שנזכר בסיכומי הסנגור, נקבע כי הייתה קטיעה בין השלב שבו שלף המערער את הסכין לבין רגע הדקירה, דבר שעורר ספק בנוגע לקיום אותה כוונה מיוחדת מצדו של המערער לגרום לנדקר לחבלה חמורה וכן נקבע בפסק הדין הנ"ל כי עובר למעשה הדקירה ניסה הנדקר לפגוע במערער באמצעות האבן ורק לאחר מכן דקר אותו המערער. התמונה העובדתית הנ"ל שונה מתמונת האירוע שבפנינו, שכן במקרה דנן הגעתי לכלל מסקנה, כי המתלון לא התגרה באופן כלשהו בנאשם, בסמיכות לאירוע הדקירה וברי כי בענייננו לא היתה כל קטיעה בין השלב בו שלף הנאשם את הסכין לבין רגע הדקירה. כך גם המקרה שנדון בע"פ 4597/00, שנזכר אף הוא בסיכומי הסנגור, אינו דומה כלל למקרה דנן, שכן בפסק הדין בתיק הנ"ל נותר ספק אם ניתן להסיק מהמעשה ומטיב הסכנה את הכוונה לגרימת חבלה חמורה, דבר שאינו קיים בנידון דידן. אף פסק הדין השלישי, שנזכר בסיכומי הסנגור (ת"פ 8195/03 (מחוזי ב"ש)) אינו משליך לענייננו, שכן בתיק הנ"ל דובר במתלון שנדקר בישבנו, לאחר שניסה לחמוק מהדקירה, ונותר ספק באשר למיקום המתוכנן של הדקירה, אם ביד ואם בחזה, בעוד בענייננו אין ספק לגבי מיקום הדקירה, דקירה בבטן, במקום רגיש בעל איברים חיוניים.

31. לפיכך, ולאחר שהנאשם הודה כי פצע את המתלון בידו השמאלית שלא כדין, באמצעות הסכין, בו החזיק מחוץ לתחום ביתו או חצריו, מבלי שהוכיח כי החזיק בו למטרה כשרה, הנני קובעת כי עלה בידי המאשימה בתיק זה להוכיח, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם ביצע את שלוש העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. אין בידי כלל לקבל את טענת הסנגור העולה מסיכומיו לפיה, נוכח העובדה שמדובר בחתך, כפי שעולה מהמסמכים הרפואיים, הרי שהפציעה שנגרמה למתלון ביד לא היתה כתוצאה מדקירה. יובהר, כי הנאשם עצמו הודה כי החתך בידו של המתלון נגרם כתוצאה מתקיפתו את המתלון, באמצעות הסכין בו אחז, זאת בשלב שלאחר יציאת הנאשם מהרכב. לפיכך, ברי כי החתך ביד שמאל של המתלון נגרם כתוצאה מפציעתו על ידי הנאשם, באמצעות הסכין בו אחז. כן אין בידי לקבל את טענת הסנגור בסיכומיו לפיה לא היה מקום לייחס לנאשם שלוש עבירות וכי יש מקום להרשיע את הנאשם בביצוע עבירה אחת בלבד, שאינה כוללת בחובה יסוד נפשי של כוונה. סעיף 186 לחוק סדר

הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 קובע כי: **"בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בשל כל אחת מן העבירות שאשמתו בהן נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אך לא יענישנו יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה"**. במקרה דנן, התגלתה אשמת הנאשם מהעובדות הנ"ל שהוכחו בפניי, זאת בגין ביצוע שלוש עבירות שונות:

עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329 (א)(1) לחוק העונשין, עבירה של פציעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 334 ו- 335(א)(1) לחוק הנ"ל וכן עבירה של החזקת סכין שלא כדין, עבירה לפי סעיף 186 לחוק הנ"ל, שהרי הנאשם ועל כך אין חולק, החזיק בסכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו מבלי שהוכיח כי החזיקה למטרה כשרה. יתרה מכך, האירוע במסגרתו ביצע הנאשם את העבירה של חבלה בכוונה מחמירה, אירע ברכב ואילו האירוע, במסגרתו ביצע הנאשם את העבירה, שעניינה פציעה בנסיבות מחמירות, אירע בנקודת זמן מאוחרת יותר, לאחר יציאת הנאשם מהרכב, ובנוסף מדובר במיקום שונה של הפגיעה בגופו של המתלונן (במסגרת ביצוע עבירה אחת נדקר המתלונן בבטנו ובמסגרת ביצוע העבירה השנייה נפצע המתלונן בידו).

32. סיכומי של דבר, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, כדלקמן:

עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329 (א)(1) לחוק העונשין, עבירה של פציעה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 334 ו- 335(א)(1) לחוק הנ"ל וכן עבירה של החזקת סכין שלא כדין, עבירה לפי סעיף 186 לחוק הנ"ל.

ניתנה והודעה היום כ"ז ניסן תשע"ה, 16/04/2015 במעמד ב"כ המאשימה, הנאשם וסנגורו.